

kunne lægge til Grund, ere vi nødt til at blive staaende ved den gamle Beregning. Da vi ikke have de nye Tal, maa vi bruge dem, som vi hidtil have paa Finansloven. Tøvrigt bliver det det Samme, thi efter de Beløb, som ere opgivne af den ærede Minister, bliver der ingen hynderlig Forskjel. Beløbet var i Fjor 1,750,000 Kr., men det er nu, efter hvad jeg hørte Ministeren udtaale, sex Hundrede og nogle og firfjendstyve. Der er ikke saa megen Forskjel. Men jeg haaber, at det er klart, at den Misforstaaelse, der blev givet Udtryk, ogsaa fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), er fjernet. Her er i vort Forslag kun et Forbehold mod at godkjende Tillægsbevillingsforslaget, men ikke nogenhelst Protest imod, at man ved Kassebeholdningens Forbrug lægger den virkelige Kassebeholdning til Grund. Vi kjende den ikke, og derfor holde vi os til de Tal, vi kjende. Dermed har jeg forsaavidt tilbøls bevarer det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), men jeg er dog nødt til at gaa noget nærmere ind paa den Forklaring, han søgte at give af sit Ændringsforslag, og som var i høieste Grad ufyldestgjørende. Det ærede Medlem var først saa venlig at rette et Raad til mig om, hvorledes jeg i Fremtiden burde motivere mine Forslag, at jeg skulde vente, til han havde motiveret sine, og at jeg, som Redaktør af Betænkningen, skulde afholde mig fra at optage forklarende Bemærkninger, der kunde se ud som en Polemik mod ham. Jeg taffer mange Gange for disse Raad, men jeg har ikke i Sinde at følge dem. Jeg skal sige det ærede Medlem, at dette med Betænkningen finder jeg er et fortræffeligt Raad fra hans Side, thi han vilde da kunne fylde Betænkningen med det ene Angreb paa Flertallet efter det andet, og naar han saa var sikker paa, at der aldrig blev taget noget Hensyn dertil, vilde han staa overordentlig bekvemt. Saadanne Angreb kunne med noget Talent, som det ærede Medlem er i Besiddelse af, laves saaledes, at det slet ikke kom til at se ud, som om det var en direkte Polemik, men ganske ustyldige Meningsstilkjendegivelser og Klargjørelser af Standpunkt. Det forekommer mig nu, at det fra Flertallets Side vilde være mindre hensigtsmæssigt, om det ærede Medlem sit Lov til at staa saaledes. Derfor have vi anset det for rigtigt allerede i Betænkningen at motivere ikke blot vore egne Forslag, men ogsaa vort Forslag om ikke at stemme for det ærede Medlems, og det er jeg ikke utilfreds med. Hvad angaar det, at jeg har anført hans Forslag travet i Motiveringen, med andre Ord motiveret vor Be-

tænkning — Andet har jeg ikke gjort, jeg har givet Grunde, hvorfor vi ikke kunne stemme paa hans Forslag — da vil jeg sige, at det er, fordi det vil spare megen Tid. Ellers skulde vi først have et meget langt Foredrag af det ærede Medlem, hvori han udbillede alle mulige Ting ganske i Almindelighed, og derfor skulde jeg imødegaa ham. Saa svarer det ærede Medlem i Almindelighed saaledes, at jeg bliver nødt til endnu engang at svare ham, og det kan blive ved, saa længe det skal være. Det er maaste i det ærede Medlems Interesse, men ikke i min. Nu har jeg naaet denne Gang, at det ærede Medlem i sit første Foredrag imødegik alt det, han kunde imødegaa i mit Foredrag, og kun lod det ligge, som han ikke kunde imødegaa, og det sparer jo i høi Grad Tid. Det ærede Medlem sagde jo: For det første er vort Standpunkt det, at vi ville protestere gennem dette Forslag; det er et Protestforslag. Det maa forstaaes efter den Hensigt, der er lagt i det, af den, der stiller Forslaget, Ordføreren i Betænkningen, og det er ikke vor Sag at fortolke den. Ja, det er Altsammen meget sandt, at det er ikke vor Sag at fortolke, men det har jeg heller ikke gjort. Hvis jeg havde sagt: der kan man se, dette Forslag gaar formelt ud paa, at vi godkjende og forhøje Kassebeholdningen, altsaa at det ærede Medlem godkjender Skatteopkrævningen i saa og saa mange Aar, saa vilde det ærede Medlem være i sin gode Ret, naar han sagde: Det er en formalistisk Maade at polemisere paa, det er en perfid Polemik at hænge sig i Ordene, lave sig en Mening, som ikke passer, og drive Polemik imod den. Jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at det er en meget daarlig Maade at polemisere paa, det er den laveste og sølleste Maade. Tøvrigt har jeg set den anvendt mange Steder, hvor man ikke skulde vente at træffe den. Nei, det har jeg heller ikke gjort. Jeg har sagt, at jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem slet ikke vil godkjende nogen Skatteopkrævning. Jeg har kun sagt, at hans Forslag kan ikke af en senere Rigsret, et senere Ministerium, Historien, eller hvem det saa er, forstås paa anden Maade, naar det kommer til at staa saaledes i Finansloven, med andre Ord, det ærede Medlem har havt det mennefselige Uheld at komme til at skrive det Modsatte af, hvad han mente. Og jeg tror, at det ikke er saa heldigt for Thinget at vedtage Noget og saa sige: vi mene det slet Modsatte deraf. Med andre Ord, jeg synes, at de Forslag, vi vedtage her i Thinget, burde i Forveien saaledes gjennemtales, at de nogenledes udtrykke det, man mente, og ikke det slet Modsatte. Det ærede Medlem har sagt at forsvare sit